

Arthur Japin

Honden
voor het leven

Met illustraties van Martijn van der Linden

Arthur Japin

Met illustraties van Martijn van der Linden

Honden voor het leven

Uitgeverij Mozaïek • Utrecht

Voor Joop van den Ende
zonder wie ik dit verhaal (en meer) nooit zou
hebben geschreven

*‘We trokken zoveel met elkaar op dat er werd
gezegd dat wij zelfs op elkaar begonnen te lijken.
Zoals de hondentemmer op zijn hond.’*

Citaat uit *De zwarte met het witte hart*

Ik wil het even met je over honden hebben. Misschien heb jij zelf geen hond, maar een kat of een konijn. Daar kunnen we het ook een keer over hebben, maar dan moet jij alles over hen aan mij vertellen. Van katten en konijnen heb ik namelijk niet zoveel verstand.

Verstand vind ik trouwens helemaal niet zo belangrijk. Ik vind het fijner als mensen niet te veel nadenken, maar gewoon durven te doen wat ze invalt. Dat ik dat vind, komt door een hond, maar welke hond en hoe dat zit, hoor je zo meteen wel.

Ik begrijp honden beter dan ik katten of konijnen begrijp. Dat komt omdat ik zelf door een hond ben opgevoed.

Dat voel ik zo. En ik beweer dit al mijn hele leven, wat een beetje sneu is voor mijn ouders. Vooral voor mijn moeder, die echt heel erg veel moois en liefs en goeds voor mij gedaan heeft. Maar ik denk dat je aan het eind van mijn verhaal wel begrijpt waarom ik dit zeg.

Ik heb ook tegen mijn moeder wel eens gezegd dat ik meer van mijn hond geleerd heb dan van haar. Ik weet niet of zij dat toen begreep. Ik hoop het maar, want ik bedoelde het niet slecht. Wie weet leest zij dit verhaal van mij nog ergens en snapt zij het dan beter.

Goed, ik ga het dus met je hebben over honden. Drie honden, om precies te zijn. Mijn honden. Drie honden is weinig voor een mensenleven. Te weinig. Maar zo is het gelopen.

Dat ik het eerder nauwelijks over honden heb gehad en het er nu ineens over wil hebben, komt omdat ik sinds kort zelf weer een hondje heb.

Zijn naam is Basso.

Hij is een Italiaanse waterhond. Dat zou je niet zeggen, want zodra het ook maar een beetje regent, plast hij eigenlijk liever binnen.

Basso is dus mijn derde hond. Pas drie honden, moet je nagaan, en ik ben al best wel oud. Vergeleken bij hem helemáál. Hij is nog maar een puppy, zó jong! Toen Basso bij ons kwam wonen was hij pas acht weken!

Wat kun je in acht weken nou helemaal meemaken? Niet veel, zou je denken, maar dan heb je het mis.

Om te beginnen is Basso geboren! Geboren worden is wel zo ongeveer het allerspannendste wat een mens kan overkomen. En datzelfde geldt, neem ik aan, voor een hond.

Ben je eenmaal geboren, dan heb je het ergste wel gehad. Ik zou tenminste geen groter avontuur

weten. Nou ja, doodgaan misschien, maar dat lijkt me toch een stuk rustiger, want als je eenmaal dood bent, kan je niks meer overkomen. Maar geboren worden... Ik snap niet hoe iemand dat ooit heeft gedurfd. Stel je voor: je weet niks, je kunt niks, je begrijpt niet wat je nou ineens overkomt en dan moet je overal nog aan beginnen!

Basso heeft het aangedurfd en is dus best moedig. Hij kwam achterstevoren ter wereld, amper twee ons, en heeft echt zin in het leven!

Toen Basso bij ons kwam wonen, veranderde er iets in mij. Ik heb er, geloof ik, nog geen woorden voor, maar misschien vind ik die terwijl ik het verhaal van mijn honden vertel.

De eerste dagen moest ik telkens huilen. Van blijdschap natuurlijk en van ontroering omdat hij zo lief is en zo klein en zo breekbaar. Ik huilde ook een beetje omdat ik het gelukkigst ben in stilte, terwijl er met een hondje in ons leven juist voor stilte voorlopig geen plaats zal zijn. Maar vooral moest ik

huilen van onzekerheid. 'Ik wil helemaal geen hondje!' riep ik zelfs de avond voordat hij kwam, niet omdat ik geen hondje wilde – ik wilde juist heel graag en al heel erg lang weer een hondje. Maar ik vóél mij altijd al zo verantwoordelijk voor alles en iedereen en ik werd ineens bang dat ik misschien niet goed genoeg voor Basso zou kunnen zorgen. Niet bang dat hij zou tegenvallen, maar ík.

Alles en iedereen redt zich uiteindelijk ook wel zonder mij, dat weet ik best, maar zo'n pasgeboren puppy?

Dit is nou zo'n gedachte die een mens krijgt wanneer hij zijn verstand gebruikt. Maar als je je gevoel volgt, gaat het allemaal vanzelf: dan geef je een puppy eten als hij honger heeft en water zodra hij drinken wil. Je wrijft hem droog als hij in een plas gevallen is en je houdt hem warm als hij het koud heeft – allemaal dingen die je van nature doet. Het zijn dingen waarbij je niet hoeft na te denken. Je kunt gewoon niet anders. Je doet het uit liefde. En voor liefde heb je je verstand niet nodig.

Dit laatste is typisch zoiets wat ik van Trip heb geleerd. Trip was mijn tweede hond. Wanneer ik zulke dingen zeg, dat je beter je hart kunt volgen dan je hoofd, dan hoor je eigenlijk hém praten.

Ook daarom wil ik het graag over mijn honden hebben, om zelf eens op een rijtje te krijgen wat ik allemaal van ze heb opgestoken. Ik heb daar namelijk in de rest van mijn leven zoveel aan gehad, meer dan aan bepaalde dingen die mij van school zijn bijgebleven.

Ik ga wel eerlijk zijn. Dat betekent dat het soms ook even verdrietig zal worden. Vooral het verhaal van Kellie, mijn eerste hondje. Zijn verhaal is heel kort, maar ik wil hem niet overslaan. Daarna komt gelukkig Trips verhaal. Dat is soms wel even eng, maar dat zijn sprookjes ook en Trips leven heeft alles van een sprookje. Hij werd namelijk als een prins wakker gekust uit zijn betovering. Ik heb dat met eigen ogen gezien. Daarna volgde nog gevaar en er kwam

redding, maar uiteindelijk leefden wij lang en vaak gelukkig. En ten slotte is er ook nog Basso, en nou ja, dat weet je al, dat is alleen maar vrolijkheid en dartelen en hoop.

Kortom, het verhaal van mijn honden biedt alles wat het leven ook te bieden heeft.

Sommige mensen willen het liever alleen over leuke dingen hebben. Akelige onderwerpen omzeilen ze. Waarom precies, dat weet ik niet. Zelf hoor ik liever maar meteen de hele waarheid, het verdrietige en het vrolijke tegelijk. Dan valt het later niet zo tegen.

Daarom stel ik je om te beginnen voor aan... (hier graag tromgeroffel) Kellie!

Ik vond Kellie een moeilijke naam. Mijn vader had hem bedacht. Hij schreef hem op een briefje en hing dat bij mijn bed. Ik had net leren lezen en kon Kellies naam dus alvast oefenen voordat hij kwam. Het was een Schotse naam, want Kellie was een Schotse collie.

‘Een ontroerende, persoonlijke ode aan de magie van honden en hun onvoorwaardelijke liefde, verpakt in **prachtige levenslessen.**’ – **Jochem Myjer**

‘Een heel mooi, lief boek voor iedereen. Heerlijk voor hondenliefhebbers en hun ouders. **Een must-read waar je blij van wordt.**’ – **Saskia Noort**

Ik wil het even met je over honden hebben. Drie honden, om precies te zijn. Mijn honden: Kellie, Trip en Basso. Ik begrijp honden beter dan ik katten of konijnen begrijp. Dat komt omdat ik zelf door een hond ben opgevoed. Honden hebben iets wat de meeste mensen kwijt zijn: intuïtie. Hiermee bedoel ik dat ze heel veel weten zonder erover na te denken. Kellie leerde mij mijn eigen weg te gaan, Trip liet me zien dat je samen de hele wereld aankan. En Basso is alleen maar vrolijkheid en dartelen en hoop. Kortom, het verhaal van mijn honden biedt alles wat het leven ook te bieden heeft. Daar zou ik het graag met je over willen hebben.

© Corbino

NUR 300

www.uitgeverijmozaiek.nl